

Na prvý pohľad sa zdalo, že je to strom ako každý iný. Stál v strede lúky na miernom svahu. Pomerne hrubý kmeň s bohatou korunou pokrývala hnedá vráskavá kôra. Všade navôkol vytrčali zo zeme uzlovité korene.

Listy boli zelené a hrubé, ale boli príliš vysoko na to, aby ste mohli presne určiť ich tvar. Naspodku stromu sa nachádzali chumáče trávy, sedmokrásy, kamienky a po daždi sa tam neraz objavilo aj zopár červenohlavých muchotrávok, presne takých, ako bývajú v obrázkových knižkách. Na konároch boli kvety a plody, pomedzi ne poletovali motýle, včely, vtáčiky... Skrátka, strom ako všetky ostatné.

Keby ste sa ale pozreli lepšie, v dolnej časti by ste zbadali malé dvierka schované medzi hrčovitými koreňmi. Tieto dvierka však boli dosť veľké na to, aby sa cez ne dalo prejsť

bez toho, aby ste sa tam zasekli (teda za predpokladu, že ste neboli príliš široký). Kmeň bol totiž dutý a v jeho vnútri sa zospodu až nahor vinulo malé točité schodisko, ktoré siahalo až ku konárom plným listov. A nielen to, z vonkajšej časti kmeňa vytrčali hroty zlomených konárov, ktoré vytvárali akési stupienky pre toho, kto by chcel vyliezť hore týmto spôsobom.

Samozrejme, že Aglaja dávala prednosť vonkajším „schodíkom.“ Hore tak vyliezla rýchlo a vrtko ako veвериčka.

Naša Aglaja mala osem rokov a na strome bývala spolu so svojou kamarátkou Biankou, ktorá už bola dospelá. Stalo sa totiž to, že obidve už boli otrávené z bývania v mestskom byte. A tak sa dohodli, že si pohľadajú nejaký vhodný strom, na ktorý sa nasťahujú.

Na vrchole stromu, kde sa rozdvojovali konáre, sa rozprestierala plošina so zábradlím, ktorú zo zeme nebolo vidieť, pretože ju zakrývalo lístie. V jej strede boli padacie dvierka, cez ktoré sa dalo spustiť lano a vytiahnuť nahor čokoľvek, napríklad košík s jedlom alebo aj klavír, keby bolo treba.

Ak by ste chceli vyjsť ešte vyššie, tam už žiadne schody nevedli. Bolo treba štverať sa z konára na konár. Strom bol vysokánsky. Akoby nikde nekončil. Keď ste sa naň pozerali z čistinky, vyzeral úplne ako normálny strom, vysoký, to áno, ale nie nejak prehnane. V určitom bode, kde konáre končili a neboli viac badateľné, bolo vidieť už len nebo.

Keby ste sa však pokúšali vystúpiť nahor zvnútra stromu, neverili by ste, ale mohli by ste liezť a liezť, až kým by

ste nedostali z pohľadu na zem hlboko pod vami závrat. Bianka a Aglaja sa však na vrchol nikdy nedostali.

Svoj dom sa rozhodli postaviť na dvoch mohutných konároch, iba pár metrov nad plošinkou. S pílami a kladivami pracovali celé leto. Výsledkom bol krásny domček.

A hoci bol veľmi priestranný, hľadiac smerom z lúky by ho nikto ani len nezbadal. Nedá sa presne určiť, koľko mal izieb, fixná bola iba podlaha a časť strechy. Steny boli z upletených listov a dali sa presúvať podľa toho, ako svietilo slnko, či fúkal vietor, keď bola neznesiteľná horúčava, ale aj podľa toho, či obyvateľky domu chceli byť spolu alebo na chvíľku každá sama. A bolo to aj miestečkom, odkiaľ mohli nerušene pozorovať okolie nížiny.

Zvyčajne, keď bolo pekné počasie, zrolované steny premiestnili do kúta a dom nechali otvorený zo všetkých strán.

Čo sa týka nábytku, mali všetko, čo len jeden dom môže potrebovať: ani veľa, ani málo. To isté platilo aj pre ostatné predmety. Jediné, čoho mali obrovské množstvo, boli hry a knihy. Keď už v dome nebolo viac miesta, Aglaja ich na šnúrkach povešala na najbližšie konáre. Aj jej posteľ visela na jednom takom, ktorý mierne trčal z domu. Pripomínala eskimácku kolísku, ale zároveň sa podobala aj na kuklu priadky morušovej alebo na zavreté vtáčie hniezdo. Vnútro bolo vystlané kožušinou a keď zafúkal vietor, pohojďala sa sem a tam.

Bianka, ktorá sa bála reumy, a okrem toho trpela aj morskou chorobou, zase spávala v spacom vaku vo vnútri kmeňa stromu, v malej dutine pri špirálovitom schodisku.

„Cítim sa bezpečnejšie, keď spím blízko dverí,“ hovorievala. „Keby vypukol požiar, mohla by som hneď zavolať hasičov. A keby sa sem chceli vlámať zloději, zabránila by som im sem vyliezť.“

Asi sa pýtate, na čo teda slúžil dom, keď v ňom ani jedna nespala?

Nuž, slúžil na to, aby v ňom prijímali priateľov, organizovali veľké oslavy, hrali predstavenia, robili domáce práce a varili si. Ved' tam aj mali parádnu kuchyňu s kopou hrncov i hlinených a kovových panvíc.

Z ďalšej miestnosti si urobili hudobnú sálu, kde skladovali všetky hudobné nástroje, z inej zas ateliér s farbami na maľovanie, ceruzkami a obrovskými hárkami papiera. A neuveríte, z jednej miestnosti si dokonca urobili skleník. Skleník na strome? Veru tak, milí moji, skleník! Ba čo viac, botanické laboratórium. Bianka si totiž vzala do hlavy, že ich strom bude rodiť všetky druhy ovocia, ktoré na svete existujú. Celé dni chodila hore-dolu po konároch a zaštepovala ich. Všade bolo vidieť špeciálne bandáže, ktorými poobaľovala konáre po tom, ako ich narezala a poprikladala k nim malé konáriky z rôznych druhov stromov. Spočiatku sa jej všetci priatelia smiali a považovali to za bláznivý nápad, ale keď Bianka dosiahla prvé výsledky, zmĺkli a prestali ju kritizovať.

Strom bol pôvodne dub, čiže rodil žalude. Po prvom zaštepení sa však z jedného z hlavných konárov stal orech, a tak si na jeseň mohla Aglaja pozbierať čerstvé orechy priamo pod oknom. Z ďalšieho konára vznikol gaštan. Trochu vyššie nad ním Bianka vyšľachtila jablká, hrušky,

marhule, jeden malý konár čerešní, ďalší so slivkami a tiež s broskyňami. Aglaja ju veľmi prosila, aby zaštepila aj malý konárik moruše a aj toto zaštepenie sa napokon podarilo.

Potom sa Bianka rozhodla pre ešte náročnejšiu úlohu. Všetky zaštepenia, ktoré doteraz robila, boli iba ovocia z ich oblasti. Teraz však chcela experimentovať aj s tropickými rastlinami. Po viacerých pokusoch sa jej ujali datle, banány, kokos, mango, papája, ananás a dokonca aj chlebovník.

Teraz už mali naozaj všetko a nepotrebovali viac chodiť nakupovať do supermarketu.

Najlepšie na tom bolo to, že každý druh ovocia dozrieval v inom ročnom období. Vďaka tomu, kedykoľvek počas roka, boli na strome vždy nejaké konáre rozkvitnuté, iné holé, na niektorých sa práve rozvíjali púčiky a mladé lístočky, ďalšie sa zas prehýbali pod ovocím vo farbách od výmyslu sveta...

„Je to skutočne nádherný strom!“ vzdychla si Aglaja, pyšne naň hľadiac. Nikto však netušil, že medzi konármi sa nachádza jej dom. Toto tajomstvo poznala iba ona, Bianka a pán Bruno.

Pán Bruno bol veľmi nepohodlný a problémový sused. Aj on totiž býval na strome a možno tu žil ešte oveľa skôr, predtým ako prišli Bianka a Aglaja. To však s istotou nemohol nikto potvrdiť.

Najprv sa zdalo, že strom je celkom vyľudnený. Ani na malých tajných dvierkach, ani na padacích na spodnej plošine neboli žiadne štítky s menami. Okrem vtáčích hniezd nebolo na konároch, ktoré naše dve priateľky najprv starostlivo preskúmali, ani stopy po nejakom ďalšom stálom nájomníkovi.

A tak sa pokojne pustili do stavania domu, presvedčené, že sú jediné, kto dub obýva. Žili tam už zo dva či tri mesiace, keď sa Prunilda, Biankina čierna mačka, vybrala na

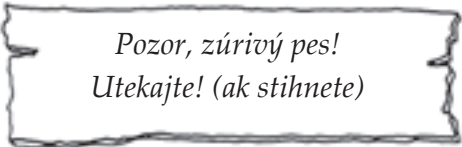
lov vtákov (nikdy sa im nepodarilo vychovať z nej vegetariánku) a vyliezla až na konár, na ktorom nikdy predtým neboli.

A pravdaže, ako sa bežne mladým mačkám stáva, nedokázala zliezť späť a začala mňaukať o pomoc. Keďže Bianka nebola doma, musela sa po ňu vyštverať Aglaja. Liezla obratne, ale bola trochu namrzená, pretože v dome mala ešte plno práce a, pravdupovediac, vôbec sa jej nechcelo strácať čas s dobrodružstvachtivými mačkami.

Ale keď už konečne na neznámy konár vyliezla, všimla si lano s množstvom uzlov, ktoré viselo nad ňou. Pozrela sa hore, ale pre husté lístie nedovidela, kde je lano priviazané. Vzala teda mačku, zabalila si ju do svetra, poriadne jej vynadala a odporučila jej, aby sa pevne držala a neškriabala. Potom sa vybrala liezť pozdĺž lana.

Ako tak stúpala, používajúc pri tom uzly ako malé schodíky, dostala sa až na miesto, kde sa hlavný kmeň stromu opätovne rozdvojoval. A tu sa nachádzala druhá plošina, so zábradlím z trnistých konárov. V strede stála akási zvláštna chatrč, vysoká a úzka ako strážna búdka, celá zavretá, iba s jednými malými dverami, zabezpečenými tromi reťazami a maličkým okienkom chráneným mrežami.

Obyvateľ toho domu očividne neprechovával bohvieaké sympatie k cudzincom. Na rohožke namiesto zvyčajného „Vitajte“ bolo napísané „Zmiznite“, z okna trčala hlaveň brokovnice a pri zvončeku výhražný nápis:

*Pozor, zúrivý pes!
Utekajte! (ak stihnete)*

POZOR,
ZÚRIVÝ PES!
ÚTEKAJTE!
(AK STIHNETE)

IMIŽNITE

„Pes na strome?“ čudovala sa Aglaja. „Ako by sa už len dostal sem hore?“

„Mňáááú!“ vystrašene zamňaukala Prunilda a prskajúc zaborila Aglaji pazúry do pleca. Tá ju capla, aby prestala.

Zdalo sa, že v zabarikádovanom dome niet živej ľudskej duše. Žiadny hluk, vôňa jedla, žiadny pohyb, či svetlo... Vnútri však určite ktosi bol. Aglaja na sebe cítila nevľúdny pohľad, oči, ktoré ju odniekiaľ špehovali. Zaraz jej z toho naskočila husia koža.

Nakoniec stratila trpezlivosť. Nech už to bol ktokoľvek, ako si tento cudzinec mohol dovoliť vtrepáť sa na ich strom, a k tomu všetkému ešte na ňu zízať týmto spôsobom?

„Kašlem na tvoju guľovnicu aj reťaze!“ zrevala z plných pľúc a kopla do zamrežovaných dverí. „Ak nie si zbabelec, okamžite odtiaľ vylez von! Čo robíš na našom strome?“

„Ale nehovor, pozrimeže!“ podráždene zabrekotal zvnútra nevľúdny hlas. „Váš strom? Keď už, tak čo VY robíte na mojom dube?“

Dvere sa s rachotom otvorili a v nich sa objavil starec v tmavosivom oblečení, ozbrojený prakom. Aglaja mu ukázala päste: „Strom je náš, tak buď taký láskavý, zbaľ si svoje kufre a prac sa odtiaľto preč!“

„Aha, takže váš, čo nepovieš?! Pozorujem vás už dlhší čas, ako tu beháte hore-dolu a som zvedavý, kam až tá vaša drzosť zájde. Tak aby ti bolo jasné, milá moja, ja bývam na tomto strome už viac ako sto rokov a votrelcov som tu nikdy nestrpel!“